Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei". A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathei Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

CU CĂRȚILE PE FAȚĂ

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CUPRINS

1. Domnul Shaitana 5
2. Cina la domnul Shaitana 13
3. O partidă de bridge 24
4. Primul ucigaș? 35
5. Al doilea ucigaș? 48
6. Al treilea ucigaș? 54
7. Al patrulea ucigaș? 64
8. Care dintre ei? 69
9. Doctorul Roberts 84
10. Doctorul Roberts (continuare) 99
11. Doamna Lorrimer 110
12. Anne Meredith 118
13. Al doilea vizitator 127
14. Al treilea vizitator 139
15. Maiorul Despard 150
16. Dovada lui Elsie Batt 159
17. Dovada Rhodei Dawes 166
18. Un interludiu pentru ceai 177

LIBRIS | We know books

19. Consultații 185
20. Dovada doamnei Luxmore 206
21. Maiorul Despard 215
22. Dovada din Combeacre 222
23. Dovada unei perechi de ciorapi 226
24. Se elimină trei suspecți? 235
25. Doamna Lorrimer vorbește 242
26. Adevărul 248
27. Martorul ocular 258
28. Sinucidere 263
29. Accidentul 275
30. Crimă 284
31. Cu cărțile pe față 292

LIBRIS | We know books

Cards on the Table
Agatha Christie

Cards on the Table Copyright © 1936 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AC Monogram Logo
are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used by permission.
www.agathachristie.com

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cu cărțile pe față
Agatha Christie

Copyright © 2022 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
Cu cărțile pe față / Agatha Christie;
trad. din lb. engleză de Laura Frunză. –
București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9165-1
I. Frunză, Laura (trad.)
821.111

CAPITOLUL 1

DOMNUL SHAITANA

– Dragă domnule Poirot!

Era o voce blândă, ca un tors de felină – o voce folosită ca un instrument, o voce care nu avea nimic impulsiv sau premeditat.

Hercule Poirot se răsuci pe călcâie și făcu o plecăciune, apoi îi strânse mâna ceremonios.

În privirea lui se zărea ceva neobișnuit. S-ar fi putut spune că întâlnirea aceasta întâmplătoare trezise în el o emoție pe care avea rareori ocazia să o simtă.

– Dragă domnule Shaitana, spuse el.

Amândoi tăcură. Erau *en garde,* asemenea unor dueliști.

În jurul lor, lumea bună a Londrei se plimba plictisită dintr-o parte într-alta. Se auzeau voci mai ridicate sau mai șoptite.

– Dragă, ce minunăție!

– Cu adevărat divin, nu-i așa, dragă?

LIBRIS | We know books

Vizitau Expoziția de tabachere de tutun pentru prizat de la Wessex House. Taxa de intrare de o guinee era donată spitalelor londoneze.

– Dragul meu, ce mă bucur să vă văd! spuse domnul Shaitana. Nu mai trimiteți pe nimeni la spânzurătoare sau la ghilotină zilele astea? E sezon mort în lumea infractorilor? Sau vă așteptați să aibă loc un jaf aici? Asta ar fi chiar încântător.

– Din păcate, nu, *monsieur*, replică Poirot. Am venit aici din pură plăcere personală.

Domnul Shaitana fu distras o clipă de o persoană tânără și adorabilă cu părul creț lăsat liber într-o parte și împodobit cu trei agrafe mari, de forma cornului abundenței, în partea cealaltă.

– Scumpo! *De ce* n-ai venit la petrecerea mea? rosti el onctuos. Chiar a fost o petrecere minunată! Ba chiar câțiva oameni mi s-au *adresat în mod direct*! O femeie chiar mi-a spus: „Bună seara" și „La revedere" și „Mulțumesc foarte mult", dar, desigur, venea din suburbii, biata de ea!

În timp ce persoana tânără și adorabilă îi dădea un răspuns potrivit, detectivul belgian își permise să studieze podoaba facială de pe buza superioară a domnului Shaitana. O mustață subțire – o mustață foarte subțire, poate singura mustață din Londra care ar fi putut concura cu cea a lui Hercule Poirot.

– Dar nu e așa de elegantă, murmură el pentru sine. Nu, în mod evident este inferioară în toate aspectele ei. *Tout de même*, atrage atenția.

Toată persoana domnului Shaitana atrăgea atenția, și pe bună dreptate. Bărbatul făcuse eforturi considerabile pentru a-și crea un aspect mefistofelic. Era înalt și subțire, cu fața alungită și melancolică, cu sprâncene stufoase și negre ca păcura; purta o mustață cu vârfurile țepene de la ceară și un barbișon minuscul. Îmbrăcămintea lui era o operă de artă, cu o croială foarte șic, dar întrucâtva bizară.

Toți englezii cumsecade cu care intra în contact tânjeau să-l pocnească. Toți spuneau, cu o lipsă de originalitate ieșită din comun:

– Ăsta e afurisitul ăla de meridional, Shaitana!

Soțiile, fiicele, surorile, mătușile, mamele și chiar și bunicile lor îi completau, fiecare într-un limbaj specific generației din care făcea parte:

– Știu, dragă. Sigur că e un om înfiorător. Dar e așa de bogat! Și dă niște petreceri uimitoare! Și întotdeauna are ceva amuzant și răutăcios de spus despre cineva.

Nimeni nu știa dacă domnul Shaitana era argentinian, portughez, grec sau de oricare altă naționalitate disprețuită pe drept cuvânt de britanicii insulari, dar trei lucruri erau certe:

LIBRIS | We know books

– Ducea un trai îmbelșugat și luxos într-un apartament elegant din Park Lane.

– Dădea niște petreceri minunate – petreceri mari, petreceri mici, petreceri macabre, petreceri respectabile și petreceri „stranii".

– Era un om de care se temea aproape toată lumea.

Nu se poate spune cu exactitate de ce stârnea această reacție. Lăsa poate impresia că știa un pic prea multe despre fiecare. Pe deasupra, avea un simț al umorului cam ciudat. În orice caz, interlocutorii lui își asumau foarte rar riscul să-l jignească.

În după-amiaza aceea, amuzamentul domnului Shaitana consta în a-i întinde nade acelui omuleț cu aspect ridicol, Hercule Poirot.

– După cât se pare, chiar și un polițist are nevoie de recreere, observă el. Studiați artele la vârsta dumneavoastră înaintată, domnule Poirot?

Binedispus, detectivul replică zâmbind:

– Văd că și dumneavoastră ați împrumutat expoziției trei tabachere pentru tutun de prizat.

– Mărunțișuri strânse de ici și de colo, zise domnul Shaitana fluturând din mână disprețuitor. Trebuie să veniți la mine acasă într-o zi. Am câteva piese interesante. Nu mă rezum la o anumită perioadă sau categorie de obiecte.

– Aveți gusturi universale, remarcă Poirot surâzător.

– Cam așa ceva. Deodată, domnului Shaitana i se aprinse o scânteie în privire, colțurile buzelor i se ridicară, iar sprâncenele i se strânseră într-o încruntătură adâncă. Ba v-aș putea arăta și niște exponate din domeniul dumneavoastră! se lăudă el.

– Înțeleg că aveți propriul „Muzeu Negru".

– Pfff! Domnul Shaitana pocni disprețuitor din degete. Ceașca folosită de ucigașul din Brighton, șperaclul unui spărgător faimos – niște copilării! Nu m-aș împovăra niciodată cu asemenea nimicuri. Eu colecționez doar cele mai bune exponate de acest gen.

– Și care ar fi exponatele cu cea mai mare valoare artistică din domeniul crimelor? îl întrebă detectivul.

Domnul Shaitana se aplecă și puse două degete pe umărul detectivului.

– Oamenii care le comit, domnule Poirot, șuieră el teatral. Observând mirarea interlocutorului său, continuă vesel: Ah, v-am speriat! Dragul meu, noi doi privim aceste lucruri din puncte diametral opuse! Pentru dumneavoastră, crima e o chestiune de rutină: un omor, o investigație, un indiciu și, în cele din urmă (fără îndoială că sunteți un individ dibace), o condamnare. Asemenea banalități nu m-ar interesa pe mine! Nu-mi pasă de specimenele ratate, iar ucigașul prins e întruchiparea ratării. Nu, eu privesc chestiunea dintr-o perspectivă artistică. Eu îi colecționez doar pe cei mai buni!

LIBRIS We know

– Și cei mai buni sunt...? îl iscodi Poirot.

– Dragul meu, *cei care au scăpat neprinși!* Campionii! Criminalii care duc un trai agreabil, neatins de vreo urmă de suspiciune. Recunoașteți că e un hobby distractiv.

– Eu aveam alt cuvânt în minte, nicidecum „distractiv".

– Am o idee! strigă Shaitana, fără să bage în seamă remarca. O cină restrânsă! O cină la care să-mi cunoașteți exponatele! Serios, asta chiar e o idee distractivă. Nu știu de ce nu mi-a trecut prin minte până acum. Da, da, știu exact cum se va petrece... Trebuie să-mi lăsați puțin timp – nu săptămâna viitoare, să spunem peste două săptămâni? Sunteți liber atunci? Ce zi să fie?

– Pentru mine e potrivită orice zi din acel interval, declară Poirot făcând o plecăciune.

– Bine, atunci să spunem vineri. Vineri, pe 18, atunci să fie. Voi trece pe loc data în agendă. Serios, ideea asta îmi face o enormă plăcere.

– Eu nu sunt chiar așa de sigur că îmi face plăcere, murmură Poirot. Nu vreau să par ingrat față de amabila dumneavoastră invitație – nu, nu e asta...

– Dar vă șochează sensibilitățile burgheze? îl întrerupse Shaitana. Dragul meu, *trebuie* să vă eliberați din capcanele mentalității de polițist!

– Recunosc că am o atitudine profund burgheză față de crimă, spuse încet belgianul.

– Dar de ce, stimabile, de ce? Dacă e vorba de o treabă făcută prost, de un cârpaci – da, sunt de acord cu dumneata. Dar crima poate fi o *artă*! Un ucigaș poate fi un artist.

– A, da, sunt de acord cu asta.

– Păi și atunci?

– Dar e tot un ucigaș!

– Nu puteți nega faptul că realizarea perfectă a unui lucru e o justificare în sine. Dumneavoastră vreți, dintr-o totală lipsă de imaginație, să înhățați fiecare ucigaș, să-l încătușați, să-i închideți gura și, în cele din urmă, să-i frângeți gâtul la prima oră a dimineții. După părerea mea, un ucigaș care are cu adevărat succes ar trebui să primească o pensie din bani publici și o invitație la cină!

Poirot ridică din umeri.

– Nu sunt așa insensibil la arta crimei pe cât credeți. Pot admira o crimă perfectă așa cum pot admira și un tigru, fiara aceea splendidă cu dungi brun-roșietice. Dar îl voi admira din afara unei cuști, nu voi intra în ea. Decât dacă mi-o impune datoria, desigur. Pentru că, vedeți dumneavoastră, domnule Shaitana, tigrul ar putea să atace...

– Înțeleg, râse celălalt. Și ucigașul?

– Ar putea să ucidă, rosti Poirot solemn.

LIBRIS | We know books

– Dragul meu, ce alarmist sunteți! Atunci nu veți veni să-mi cunoașteți colecția de... tigri?

– Dimpotrivă, voi fi încântat.

– Cât curaj!

– Nu mă înțelegeți foarte bine, domnule Shaitana. Vorbele mele reprezentau un avertisment. Tocmai mi-ați cerut să recunosc faptul că ideea unei colecții de ucigași este distractivă. Eu am spus că-mi vine în minte alt cuvânt decât „distractiv". Acel cuvânt este „periculos". Consider că hobby-ul dumneavoastră se poate dovedi periculos!

Domnul Shaitana râse mefistofelic.

– Atunci să vă aștept pe data de 18?

– Mă puteți aștepta pe data de 18, aprobă Poirot cu o plecăciune. *Mille remerciements.*

– Voi pregăti o mică petrecere, murmură Shaitana. Nu uitați! La ora 20.00.

Shaitana se îndepărtă, iar Poirot îl urmări cu privirea câteva clipe.

Clătină din cap încet, dus pe gânduri.

CAPITOLUL 2

CINA LA DOMNUL SHAITANA

Ușa apartamentului domnului Shaitana se deschise fără zgomot. Un valet cu părul cărunt îl invită pe Poirot să intre, apoi închise ușa la fel de silențios și îi luă oaspetelui paltonul și pălăria.

Murmură pe un ton scăzut, lipsit de inflexiuni:

– Pe cine să anunț?

– Domnul Hercule Poirot.

Când valetul deschise ușa dinspre salon, un zumzet de voci răzbătu pe hol.

– Domnul Hercule Poirot, proclamă el.

Cu paharul de sherry în mână, Shaitana veni să-l întâmpine. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil. Alura mefistofelică părea încă și mai accentuată, iar sprâncenele erau distorsionate de o expresie batjocoritoare.

– Dați-mi voie să vă prezint! O cunoașteți pe doamna Oliver?

Păpușarul din el observă încântat tresărirea de surpriză pe care o avu Poirot când auzi numele.

LIBRIS | We know books

Doamna Ariadne Oliver era cunoscută drept una dintre cele mai bune autoare de romane polițiste și de senzație. Scria articole lungi (deși nu tocmai documentate) despre *Înclinația de a ucide*, *Crime pasionale faimoase*, *Omor din dragoste versus omor pentru avere*. Era o feministă înrăită și, de fiecare dată când o crimă importantă ocupa coloanele ziarelor, negreșit apărea și un interviu cu doamna Oliver, în care aceasta nu omitea să se lamenteze: „Dacă la șefia Scotland Yardului ar fi o femeie!" Credea cu tărie în intuiția feminină.

În rest era o doamnă simpatică, de vârstă mijlocie, atrăgătoare într-o manieră cam dezordonată, cu ochi frumoși, umeri bine făcuți și o claie de păr cenușiu rebel pe seama căruia făcea tot felul de experimente. Într-o zi adopta un aspect foarte intelectual – cu fruntea descoperită și părul strâns bine într-un coc mare la ceafă –, iar în alta apărea pe neașteptate cu bucle angelice sau zulufi neglijenți. În seara aceasta, doamna Oliver arbora un breton.

Îl salută pe Poirot, pe care îl mai întâlnise la o cină literară, cu o voce gravă, plăcută.

– Și cu siguranță îl cunoașteți pe comisarul Battle.

Un bărbat masiv, pătrățos, cu chipul ca sculptat în lemn, veni spre ei. Nu numai că domnul comisar Battle părea sculptat din lemn, dar reușea să transmită și impresia că lemnul în cauză provenea din coca unei nave de război.

Comisarul Battle era considerat un reprezentant de frunte al Scotland Yardului. Părea întotdeauna apatic și de-a dreptul redus mintal.

– Îl cunosc pe domnul Poirot, spuse acesta.

Pe chipul lui de lemn apăru un zâmbet, apoi își recăpătă placiditatea.

– Colonelul Race, continuă domnul Shaitana.

Poirot nu-l mai întâlnise pe colonelul Race, dar știa câte ceva despre el. Era un bărbat brunet, chipeș, bronzat puternic, la vreo 50 de ani și își făcea veacul de obicei prin vreun avanpost al imperiului – în special în locurile în care erau probleme. „Spionaj" e un termen cam teatral, dar descrie cu destulă precizie caracterul și scopul activităților colonelului Race.

Detectivul belgian sesizase intențiile umoristice ale gazdei sale, de o factură cu totul specială, și nu putea să nu le aprecieze.

– Ceilalți oaspeți întârzie, îl informă domnul Shaitana. Poate e vina mea. Cred că le-am spus să vină la 20.15.

Chiar în acel moment se deschise ușa, iar valetul anunță:

– Domnul doctor Roberts.

Un bărbat pătrunse vijelios în încăpere, ca și cum ar fi intrat într-un salon de spital. Era un individ vesel, cu obrajii rumeni, de vârstă mijlocie. Avea ochi mici și strălucitori, un început de chelie,